İÇİNDEKİLER

AKKUYRUK

ç

Artık yaz tatiline girecektik. Okulun son günüydü. Karnemdeki bütün notlarım pekiyi idi. Öğretmenim karnemi verirken yanağımı

okşadı, "Aferin sana!" dedi. Ben de öğretmenimin elini öpüp yerime oturdum ve son zil çalar çalmaz koşa koşa eve geldim.

Kapıyı çaldığımda karşımda beni bekleyen annemi buldum. Elimdeki karneyi sevinçle sallayarak:

– Anne bak! Notlarımın hepsi pekiyi, dedim.

Annem karnemi elimden aldı baktı, baktı. Sonra da:

– Aferin benim oğluma deyip yanağımdan öptü. Hadi gel, dedene de haber verelim, dedi.

Dedemle birbirimizi çok severdik. Karnemi haber vermek için hemen telefona koştum. Annem de yanımdaydı. Numarayı çevirdik. Telefona babaannem çıktı.

– Babaanne, babaanne, dedim heyecanla. Karnemi aldım. Bütün notlarım pekiyi.

Babaannem çok sevindi. Telefona dedemi çağırdı. Aynı şeyi dedeme de söyledim. Dedem de çok sevindi:

– Aferin benim aslan torunuma, dedi. Köye geldiğinde sana bir sürprizim olacak.

– Nasıl bir sürpriz dede?

– Gelince görürsün.

Dedeme telefonda çok yalvardım, ama sürprizini söylemedi.

Dedemler köyde yaşıyordu. Yaz tatillerinde biz de onların yanına giderdik. Evlerinin önündeki kocaman bahçede çeşit çeşit meyve ağaçları vardı. Kiraz, armut, kayısı... Sonra tavukları ve koyunları da vardı dedemin.

Köye gideceğimiz günü sabırsızlıkla beklemeye başladım. Dedemin yapacağı sürprizi çok merak ediyordum. Her gün anneme, babama, köye ne zaman gideceğimizi soruyordum.

Nihayet sabırsızlıkla beklediğim gün geldi. Babam iş yerinden yıllık izne ayrıldı. Evde hazırlıklarımızı yaptık ve arabamızla yola çıktık. Yolda dağlar arasında ağaçları, kuşları, yemyeşil vadileri gördükçe köyü ne kadar özlediğimi farkediyordum. Şehirde göremediğim birçok güzelliği görebiliyordum buralarda.

Uzun bir yolculuktan sonra köyümüze dönen toprak yola girdik. Arkamızda ufak bir toz bulutu bırakarak köy yolunda bir müddet ilerledik. Biraz sonra köyümüz uzaktan göründü.

Çok geçmeden de köye vardık. Dedemlerin evine yaklaştığımızda babam arabamızın kornasını çalarak geldiğimizi haber verdi. Biz daha arabadan inmeden dedemler kapıya çıkmıştı. Arabadan iner inmez dedemin yanına koştum. Elini öptüm, boynuna sarıldım. Eve girip biraz oturduktan sonra:

– Dedeciğim, hani bana bir sürprizin vardı, dedim. Dedem bana gülümseyerek:

– Sen en çok hangi hayvanı seviyordun bakalım, diye sordu.

– Tavşanları seviyorum dedeciğim.

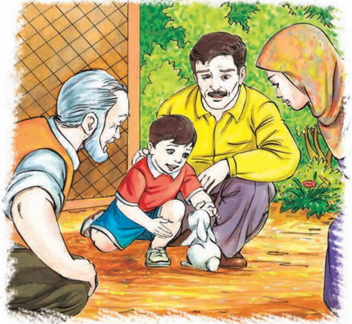
– Öyleyse gel bakalım benimle, diyerek beni kümesin yanına götürdü.

Kümesin yanında bahçe duvarının dibinde büyükçe bir kafes vardı.

– Bak, aslan torunuma ben ne aldım?

Gözlerime inanamadım. Kafesin içinde, pırıl pırıl tüyleriyle bembeyaz bir tavşan duru-

yordu. Küçük bir kuyruğu vardı. Minik burnunu sürekli oynatıyordu. Gözleri kıpkırmızı idi. Çok sevimliydi. Çok, ama çok sevinmiştim. Dedeme:

– Dedeciğim, bana bu tavşanı aldığın için çok teşekkür ederim, dedim. Dedem kafesin kapısını açtı:

– Bak insanlara da alışkın bu tavşan, dedi.

Tavşancık kafesten yavaşça dışarı çıktı. Ayakkabımı kokladı. Elimi yavaşça tüylerine sürdüm, yumuşacıktı.

Bu arada annemle babam da yanımıza geldi. Annem tavşanı görünce:

– Aman Allah'ım! Ne kadar güzel! Kartopu gibi, dedi. Babam da eliyle okşadı tavşanımı:

– Buna bir isim verelim, dedi.

Annem:

– İsmi Kartopu olsun, dedi. Gerçi tavşanımın her yeri bembeyazdı, ama benim aklımdan Akkuyruk geçiyordu. O yüzden:

– Akkuyruk nasıl, dedim.

– Evet, evet. İsmi Akkuyruk olsun, dediler. Böylece tavşanıma Akkuyruk ismini verdik.

Dedem tavşanım için kafesin içini tahtalarla bölerek kapalı bir de yuva yapmıştı. Gece olunca Akkuyruk yuvasına giriyordu.

Artık her sabah kalkar kalkmaz tavşanımın yanına gidiyordum. Beni görünce hemen kapının önüne geliyor, onu dışarı çıkarmamı bekliyordu. Ona dedemin bahçede yetiştirdiği taze marullardan veriyordum. Akkuyruk, havuç, lahana ve elmayı çok seviyordu.

Zamanla bana iyice alıştı. Onu bahçede bulamadığım zamanlarda "Akkuyruk, Akkuyruk!" diye sesleniyordum. O da bahçenin neresinde olursa olsun ortaya çıkıp yanıma geliyordu.

Günlerimin çoğu Akkuyruk'la geçiyordu. Onu şehirdeki evimize götürüp götüremeyeceğimizi düşünüyordum hep. Bazı günler oyunlarımıza babam da katılıyordu. Bazen onunla konuşuyor, ona kitap okuyor, masal bi-

le anlatıyordum. Hatta banyo bile yaptırıyordum. Akkuyruk'la tatilim çok eğlenceli geçiyordu.

Fakat bir sabah farklı bir şey oldu. Kafesin yanına gittiğimde Akkuyruk bana doğru koşmadı. Ona tekrar seslendim, ama o sadece başını oynattı. Kafesin kapısını açtım, onu yavaşça kucağıma aldım. Evin kapısının önüne getirdim. Marul verdim yemedi, su verdim içmedi. Çok yavaş hareket ediyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım.

Aklıma dedemi çağırmak geldi. Ama dedem sabah erkenden köyün pazarına gittiği için evde yoktu. Babaanneme haber verdim. O da geldi ve tavşanıma bakarak:

– Galiba hastalanmış yavrum. Sen onu yuvasına koy, dinlensin. Deden akşam gelince bakar, dedi.

Bunun üzerine Akkuyruk'u kafesine götürdüm. Önüne taze havuç, marul koydum. Sonra da dedemi beklemeye başladım.

Tavşanım için çok üzülmüştüm. Dedemin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Dedemin gelir gelmez Akkuyruk'u iyileştireceğini düşünüyordum. Bana dakikalar hiç geçmiyormuş gibi geliyordu.

Uzun bir bekleyişin ardından nihayet dedem göründü. Ellerinde torbalar vardı. Bahçe kapısından girer girmez hemen yanına koştum:

– Dede, dede. Akkuyruk çok hasta. N'olur bir bak, dedim.

Dedem çok yorgun görünüyordu:

– Dur yavrum, telâşlanma. Şu torbaları bir bırakalım. Sonra hayvancağıza bakalım, dedi.

Dedem elindeki torbaları eve bırakırken ben de ona yardım ettim. Sonra tavşanımın yanına gittik. Dedem onu kafesinden çıkardı, eline aldı. Tüylerini okşadı. Gözlerine, burnuna uzun uzun baktı. Sonra onu eve götürdük. Önüne çeşit çeşit yiyecekler koyduk. O yine hiçbir şey yemedi, sadece biraz su içti. Dedem onu tekrar yuvasına götürdü:

– Yarın sabah onu kasabadaki veterinere götürelim, dedi.

Ben korkmaya başladım. Acaba Akkuyruk ölecek miydi? Bu korkuyla hava kararıncaya kadar Akkuyruk'un yanında bekledim.

O gece yatağıma uzanırken hem içimden Akkuyruk'un iyileşmesi için Allah'a dualar ediyor hem de bir an önce sabah olmasını istiyordum.

Sabah kalkar kalkmaz Akkuyruk'un yanına koştum. Ama o hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Seslendim, hiç kımıldamadı. Hemen dedemi çağırdım. Dedem elini sürdü Akkuyruk'a, sonra onu yavaşça salladı ve:

– Zavallı hayvancık! Ölmüş, dedi.

Ben inanamadım dedemin söylediklerine.

Tavşanım hiç kımıldamadan yatıyordu. Bir daha dikkatli dikkatli baktım. Galiba doğruydu dedemin sözleri. Akkuyruk ölmüştü. Ben ağlamaya başladım. Bir yandan da ona sesleniyordum:

– Akkuyruk! Akkuyruk!

Ama Akkuyruk bana hiç cevap vermedi. Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Ağladım, ağladım...

Akkuyruk'un yanından ayrılıp odama gittim ve yatağıma uzandım. Ağlamaya devam ediyordum. Yatağımda öylece uyuyakalmışım. Dedemin sesiyle uyandım:

– Benim biricik torunum, aslan torunum. Hiç kocaman adam o kadar ağlar mı, diyordu.

Vakit öğlen olmuştu. Ben kalktım, bahçeye çıktım. Dedem bahçenin bir köşesine çukur kazmıştı. Onunla birlikte Akkuyruk'u gömdük. Ben çok üzgündüm, ama artık ağlamıyordum. Dedem bana:

– Gel, seninle biraz dolaşalım, dedi.

Elimden tuttu, bahçe kapısından çıkıp yürümeye başladık. Akkuyruk aklımdan hiç çıkmıyordu. O ölmüştü. Çok sevdiğim tavşanım artık yaşamıyordu. Acaba insanlar da böyle mi olacaktı? Sevdiğim insanlar da bir gün

beni bırakıp gidecekler miydi? Dayanamayıp, dedeme sordum:

– Dede sen de ölecek misin?

– Niye sordun, dedi.

– Hiç! Merak ettim. Geçen gün babaannem, annemle konuşurken duydum. "Biz yaşlandık artık. Ölüm bize yakın." diyordu.

– Evet yavrum. Bütün canlılar gibi insanlar da vakti, saati gelince ölürler, dedi.

Ben şaşırdım. Dedemin ölümüne hiç dayanamazdım.

– Ama dede. Sen ölürsen ben çok üzülürüm.

– Evet yavrum. İnsanlar birbirlerinden ayrıldıkları için üzülürler. Ama sana anlattığım cenneti hatırlamıyor musun?

– Evet dedeciğim, hatırlıyorum.

– İnsanlar için öldükten sonra da sonsuz ve güzel bir hayat vardır. Oraya da ahiret âlemi denir, diyerek sözlerine devam etti.

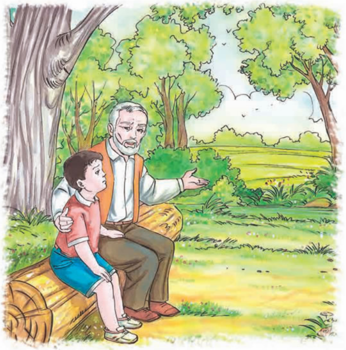
– Sevgili yavrum, bu dünyada iyilik yapan, Allah'ın emirlerini yerine getiren insanlar öldükten sonra cennete giderler. Orada sevdikleriyle birlikte sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşarlar, dedi.

Dedem ahireti ve cenneti bana daha önce anlatmıştı. Ayrıca babamdan da duymuştum.

O sırada aklıma bir şey geldi. Heyecanla dedeme sordum:

– Peki ben cennete gidersem orada Akkuyruk'la birlikte olabilir miyim?

Dedem gülümseyerek:

– Tabi ki yavrum. Cennete gidersek orada sevdiklerimizle birlikte olacağız. Yüce Al-

lah'ımız orada her istediğimizi bize verecek. O zaman, Akkuyruk'u istersen o da yanında olur, dedi.

Bu arada köyün bakkalının önünden geçiyorduk. Dedem bana meyve suyu ve çikolata aldı. Biraz daha dolaşıp eve döndük.

O gece ben, cenneti düşünerek uykuya daldım.

BİTMEYEN ARKADAŞLIK

Semih, arkadaşı Kerem'le birlikte parkta dolaşıyordu.

Bir sonbahar günü olduğu için parktaki ağaçların çoğu yapraklarını dökmüştü. Yere düşen yapraklar insanların ayaklarının altında hışırtılar çıkarıyordu. Üzerine basılan her yaprak, parçalara ayrılarak ufalanıyordu.

İki arkadaş, konuşmadan üzüntülü bir şekilde sessizce yürüyordu.

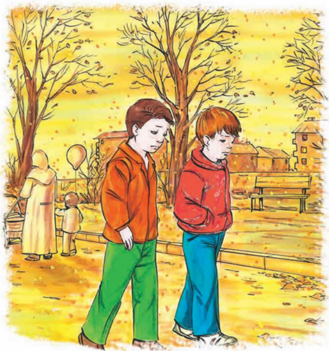
Aslında her ikisinin de söyleyeceği çok şey vardı. Ama canları pek konuşmak istemiyordu. Ortada üzerine bastıkları kuru yaprakların hışırtılarından başka ses yoktu.

Kerem biraz ilerideki ağaçtan kopan ve yere doğru dönerek inen yaprağa baktı. Semih ise yerdeki yaprakların üzerine basarak yürüyordu.

Kerem:

– Bilâl ne kadar iyi bir arkadaştı, dedi.

– Evet, onu şimdiden çok özlemeye başladım, diye cevap verdi Semih.

Sonra ikisi de sustu. Onların böyle hüzünlü olmalarının sebebi çok sevdikleri arkadaşları Bilâl'in birkaç gün önce vefat etmiş ol-

masıydı. Üçü çok iyi arkadaştılar.

Semih ve Kerem son bir yıldır hasta olan ve onlarla oyun oynamaya gelemeyen arkadaşlarını kaybetmişlerdi.

Buna çok üzülen iki arkadaş hep onu düşünüyordu. Her zaman onunla birlikte gezip oynadıkları bu parkta şimdi onsuz dolaşıyorlardı.

Kerem:

– O çok iyiliksever biriydi, dedi.

– Evet öyleydi, diye cevap verdi Semih. Sonra da şöyle devam etti:

– Her şeyini sevdikleriyle paylaşırdı. Bir defasında okulun kantininden alışveriş yapıyordum. Herkes kantinden bir şeyler alırken Bilâl hiçbir şey almıyordu. Ona niçin bir şey almadığını sordum. Bana parasını önemli bir şey için biriktirdiğini söylemişti. Haftalar sonra biriktirdiği harçlığıyla sınıfımızdaki Ahmet'e matematik kitabı aldığını öğrenmiştim.

Gözleri dolan Kerem heyecanla:

– Ya Hüseyin amcaya yaptığı yardımlar. O çok yaşlı ve yalnız olduğu için ekmeğini alamazdı. Her gün yiyeceği ekmeği Bilâl ona alıp getirirdi.

İki arkadaş böylece konuşa konuşa parkta bir köşeye oturdu.

Yeniden etrafı seyretmeye başladılar. Bazen yerdeki sararmış yapraklara bakıyor bazen de havada daireler çizerek yere doğru düşmekte olan yaprakları izliyorlardı.

O sırada bir ses geldi kulaklarına:

– Merhaba çocuklar!

İkisi birden sesin sahibine doğru döndüler. Yanlarına gelen Semihlerin apartmanında oturan Nuri beydi.

Nuri bey, işten dönerken parkta Semih ve Kerem'i görmüş ve yanlarına gelmişti. Semih:

– Merhaba Nuri amca!

Kerem:

– Nasılsın Nuri amca?

Nuri bey:

– Sağ olun çocuklar. Ne konuşuyorsunuz bakalım öyle?

Semih hüzünlü bir ses tonuyla:

– Arkadaşımız Bilâl'i konuşuyorduk da, dedi.

Nuri bey, bunu duyunca biraz durakladı. O da bir yıldır hasta olan Bilâl'i tanıyordu ve birkaç gün önce vefat ettiğini biliyordu.

– Evet çocuklar üzüntünüzü çok iyi anlıyorum. Onu çok sevdiğinizi, onun da sizi çok sevdiğini biliyorum.

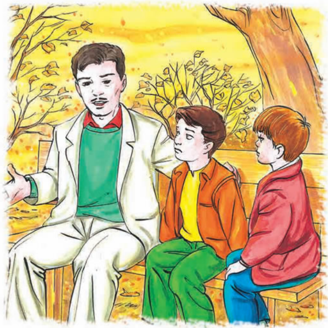
Semih iç geçirerek:

– Bu parkta onunla az mı oynadık… Ah ne olurdu, şimdi yanımızda olsaydı da yine birlikte oynayabilseydik, dedi.

Kerem de:

– Onunla bir gün daha birlikte olmayı o kadar çok isterdim ki… Ama artık gitti buradan ve onu hiçbir zaman göremeyeceğiz, dedi.

Onları dinleyen Nuri bey:

– Onunla bir daha hiç görüşemeyeceğinizi nereden çıkardınız, diye sordu.

Semih ve Kerem bu soru karşısında şaşırmışlardı. Semih:

– O öldüğüne göre onu bir daha göremeyeceğiz değil mi?

– Çocuklar, Bilâl ölünce yok olmadı ki. Sadece yeni bir hayata başladı.

Nuri bey'i dikkatle dinleyen Kerem:

– Nasıl yani, diye sordu.

– Evet çocuklar, sadece Bilâl değil, bütün insanlar öldükten sonra yeni bir hayata başlar. Asıl hayat, öldükten sonra başlar.

– Peki o hayatı nasıl bir yerde yaşayacak insanlar?

– Çok güzel bir soru sordun Semih. İnsanların öldükten sonra nerede nasıl bir hayat yaşayacakları aslında bu dünyadaki hayatlarına bağlı. Bu dünyada Allah'ın emirlerine göre yaşayan insanlar öteki dünyada cennete gide-

cekler ve orada çok mutlu bir hayat yaşayacaklar.

Bu sözleri duyan Kerem:

– Öyleyse Bilâl şu anda çok mutlu olmalı. Çünkü o hiçbir zaman kötülük yapmazdı, hayatı boyunca hep iyilik yaptı, dedi.

– Evet, o şimdi çok güzel bir ortamda kendisini seven insanları bekliyor olmalı.

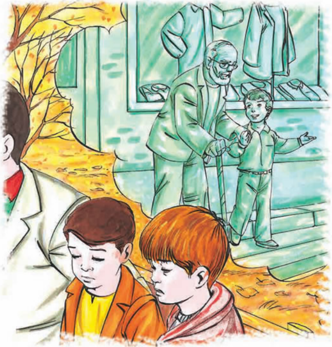
Semih merakla:

– Yani biz de Allah'ın emirlerini yerine getirir, iyi bir insan olursak cennette Bilâl'le birlikte olabilecek miyiz Nuri amca?

– Elbette çocuklar. Eğer onun gibi iyiliklerle dolu bir hayat yaşarsanız cennette onunla ve onun gibi yaşamış insanlarla birlikte olabilirsiniz.

Semih ve Kerem, Nuri beyin söyledikleriyle çok mutlu olmuşlardı. Semih, Kerem'e bakarak:

– Biz onu yeniden görmeyi ve onunla birlikte olmayı çok istiyoruz. Bu yüzden hayatımız boyunca hep iyilik yapacağız, dedi.

Kerem de:

– Evet, çevremizde yardıma ihtiyaç duyan o kadar çok insan var ki iyilik yapmak için fazlasıyla fırsatımız olacak, dedi.

Bu sözlerden sonra hep beraber kalkıp parktan ayrıldılar. Nuri bey, arabasıyla Kerem'i evine bıraktı. Sonra Semih'le oturdukları apartmana geldiler.

Semih, Nuri beye "İyi akşamlar" deyip evine gitti. Yemekten sonra Semih ve kardeşi odalarına geçerek o günkü ödevlerini yaptılar. Uyku saatleri gelince de:

– Hayırlı geceler anneciğim, hayırlı geceler babacığım, Allah rahatlık versin, diyerek yattılar.

Semih o gece rüyasında Bilâl'i gördü.

– Yarın sabah Hüseyin amcanın evine iki ekmek götürmeyi unutma, diyordu.

Sabah uyandığında aklına Hüseyin amca geldi. Sonra üzerini giyinerek dışarıya çıkmaya hazırlandı. Annesi, onun sabah erkenden dışarıya çıkmak üzere olduğunu görünce:

Nereye gidiyorsun oğlum?

– Bakkala gidiyorum anne, Hüseyin amcaya iki ekmek alacağım.

